

Кой ке виде, севдемъ, да завиде,
Кой ке чуе, севдемъ, да се чуде.“

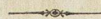
605.

Иване, Иване челебіа!
Имашъ Иванъ двореъ Стамболови,
На двори-те скали отъ карагрошъ,
Пармадзи-ти, Иванъ, отъ флорина,
Вратици-те, — позлатени,
На двори-те, — до две чешми,
На чешми-те — до две порти,
На порти-те — до два кърста,
На кърста-та — до два пилци,
Кад' съ смее — злато лее,
Кад' зборуве — бисеръ плюве.
Кад' си дочуль — цар-отъ, емъ везир-отъ,
Да ги пушилъ — два каваза,
Да имъ веле, — емъ говори:
„Донесейте — богатъ Иванъ,
Да го видамъ — що човекъ ъ!“
Донесоха — богатъ Иванъ,
Да го виде — цар-отъ, емъ везир-отъ;
Да му веле — емъ говоре,
Да си даде — негова щерка.

606.

Мълчи ми, мълчи девойко!
Немой расипи църни-те очи,
Немой си груби бело-то лице!
Ясъ ке си пойдамъ на градъ Солунски,
Ке ти донесамъ до два робини;
Една-та тебъ слуга да чине,
Друга-та чубукъ менъ да пале.

607.

Бележилъ юнакъ, бележилъ
Малка-та мома въ село-то,

Рудо-то ягне въ стадо-то,
Явор-отъ дърво въ горе-то,